

Па да се прикривашъ... Все по долчинката ще тичашъ!

Кольо не дочака да му се повтори поръчката. Той скочи и въ очитъ му блъсна радостъ. Най-сетне и той бѣше потрѣбвалъ. И хукна право въ указаната му посока, но не по долчинката, а направо по склона на гребенчето.

Коситъ на бай Петъръ настрѣхнаха. Сърбитъ бѣха започнали вече да стрелятъ по неговия любимецъ. Въ това време, обаче, противникътъ отново се привдигна и бай Петъръ трѣбваше да се заема съ него.

Положението около резерва на картечната рота ставаше все по-тежко и по-тежко.

Бай Петъръ бѣше раненъ, но макаръ и окървавенъ стреляше. Числото на защитниците намаля. Сърбитъ бѣха съвсемъ

близо. Изгледѣ за спасение вече нѣмаше.

И изведнажъ откъмъ долчинката, вдѣсно, се чу нашето ура. Една верига се понесе въ контра-атака. Заедно съ войниците тичаше и храненикътъ на полка.

Веригата надмина хората отъ резерва и подгони разколебания противникъ. Отъ нея се отдѣли Кольо и се спушна къмъ бай Петъръ:

— Нали не си зле раненъ? Дай да те превържа. Ето, вижъ, нашитъ ги прогониха.

И детето се навеждаше все по-низко и по-низко надъ своя закрильникъ и едвамъ тогава бай Петъръ забеляза, че цѣлото му рамо е окървавено.

Едвамъ по-късно той узна, че Кольо билъ раненъ още при отиването си за помощъ.

Когато следъ два месеца бай Петъръ и храненикътъ на полка се завърнаха въ ротата, на гърдитъ имъ бѣха окачени два кръста. Сега вече никой не заплашваше Кольо, че ще го върне назадъ и той остана въ полка презъ цѣлата война, като само въ края на всѣка учебна година се явяваше въ близкитъ училища на изпитъ.

Така храненикътъ на полка заслужи грижитъ, за него, отплати се на своя закрильникъ, подофицерътъ Петъръ Стояновъ, и започн своя животъ, като доброволецъ въ войската, съ единъ истински подвигъ.

Илия Мусаковъ